

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 24 kwietnia 2024 r.,

sprawy **B. P.**

oskarżonej z art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki prywatnej

od wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku

z dnia 27 października 2023 r., sygn. akt VI Ka 342/22

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 21 stycznia 2022 r., sygn. akt II K 270/19

oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża oskarżycielkę prywatną K. S.

UZASADNIENIE

Kasacja adwokata B. P. - pełnomocnika oskarżycielki prywatnej K. S., złożona na niekorzyść oskarżonej B. P. od uniewinniającego wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku z dnia 27 października 2023 r., sygn. akt VI Ka 342/22, jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Przypomnieć należy, że kasacja strony, jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i jej podstaw (przyczyn kasacyjnych) nie można w żadnym wypadku łączyć z przyczynami odwoławczymi charakterystycznymi dla apelacji. Kasacja strony jest wnoszona od orzeczenia sądu odwoławczego, nie zaś od orzeczenia sądu pierwszej instancji, co jasno wynika z treści przepisu art. 519 k.p.k. W

przypadku apelacji zarzuty mogą obejmować: obrazę prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k. i art. 438 pkt 1 a k.p.k.), obrazę przepisów prawa procesowego (art. 438 pkt 2 k.p.k.), błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (art. 438 pkt 3 k.p.k.), rażącą niewspółmierność orzeczonej kary (art. 438 pkt. 4 k.p.k.). Kontrolą zaś kasacyjną objęte są wyłącznie kwestie prawne, i to jeszcze zawężone do kategorii uchybień wymienionych w art. 523 § 1 k.p.k. popełnionych przez sąd odwoławczy. W myśl tego przepisu podstawą kasacyjną, oprócz uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (gdzie są wskazane tzw. bezwzględne podstawy uchylenia zaskarżonego orzeczenia), może być jedynie inne rażące naruszenie prawa (przepisów prawa materialnego, jak też przepisów prawa procesowego), jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego. W trybie kasacji dochodzi zatem do kontroli zaskarżonego orzeczenia sądu odwoławczego tylko z punktu widzenia naruszenia prawa, z wyłączeniem, w zasadzie, badania prawidłowości poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych. Sąd Najwyższy orzekając w trybie kasacji, nie jest zatem władny dokonywać ponownej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie i na podstawie własnej ich oceny kontrolować poprawność dokonanych ustaleń faktycznych. Tymczasem, w istocie, takiej właśnie oceny i kontroli domaga się od Sądu Najwyższego, w złożonej przez niego kasacji, adwokat B. P. - pełnomocnika oskarżycielki prywatnej K. S.,

W świetle powyższych wywodów jako oczywiście bezzasadne jawią się wszystkie zarzuty kasacyjne. Rozbudowane zarzuty naruszenia prawa procesowego *de facto* sprowadzają się wyłącznie do negowania wiarygodności dowodów stanowiących podstawę poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych skutkujących uniewinnieniem B. P. od zarzucanego jej czynu. Wbrew twierdzeniom Autora kasacji, Sąd Okręgowy w Rybniku przeprowadził kontrolę instancyjną zaskarżonego przez oskarżoną B. P. oraz pełnomocnika oskarżycielki prywatnej K. S. skazującego wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 21 stycznia 2022 r., sygn. akt II K 270/19, w sposób właściwy. Pisemne uzasadnienie zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku z dnia 27 października 2023 r., sygn. akt VI Ka 342/22, zawiera powody rozstrzygnięcia oraz argumentację, wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlaczego częściowo podzielił zarzuty i

wnioski zawarte w apelacji obrońcy oskarżonej B. P., w konsekwencji uniewinniając ją od stawianego jej zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 K.K. Sąd Okręgowy w Rybniku nie uchybił też wymogom określonym w art. 7 k.p.k. Zasada swobodnej oceny dowodów, o której mowa w tym przepisie, pozwala sądowi np. na wysnucie wniosków o prawdziwości pewnych faktów na podstawie prawdopodobieństwa ich prawdziwości, uznanie spośród wielu dowodów tylko kilku z nich za wiarygodne, przyznanie dowodom pośrednim takiej mocy dowodowej jak dowodom bezpośrednim, wysnucie z zebranego materiału dowodowego takich wniosków, jakich żadna ze stron nie wysnuła. Podane w art. 7 k.p.k. kryteria (logika, wiedza i doświadczenie), pozwalają na dokonanie kontroli przestrzegania przez sąd zasady swobodnej oceny dowodów w konkretnej sprawie, tym samym mają uniemożliwiać tzw. dowolną ocenę dowodów. Słusznie wskazuje Michel Foucault, że od połowy XVIII wieku to sędziemu przypada podjęcie – w jego własnym sumieniu – decyzji co do tego, co jest przekonujące, a co nie w dowodach, które są mu przedstawiane czy to przez prokuratora, czy też przez oskarżonego, ewentualne przez tych, którzy go bronią. „Wartość dowodowa nie jest przecież ustalana przez żaden z góry określony kod, to po prostu sumienie sędziego, które w sobie samym, w swej własnej władzy, w swej własnej suwerenności, czy będzie ona kartezjańska, czy empiryczna, jak chcecie, musi zdecydować, że to a to faktycznie stanowi dowód, że to a to faktycznie dowodzi prawdy, która jest oczywista i nie do odparcia” (M. Foucault, *Zło czynić, mówić prawdę. Funkcja wyznania w sprawiedliwości. Wykłady z Louvain*, 1981, Kraków 2018, s. 252 – 253).

Odnosząc się z kolei do zarzutów naruszenia prawa materialnego, nie można tracić z pola widzenia, co zaakcentował Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 12 kwietnia 2018 r., sygn. akt III KK 140/18, że postawienie w kasacji zarzutu naruszenia prawa materialnego stoi w oczywistej sprzeczności ze stawianym jednocześnie zarzutem obrazy prawa procesowego. Podstawą bowiem stawiania takiego zarzutu jest przyjęcie, że sąd prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie, lecz popełnił błąd w procesie subsumpcji lub wykładni. Niezależnie od powyższego stwierdzić też należy, że sformułowane przez Autora kasacji zarzuty naruszenia prawa materialnego, w realiach niniejszej sprawy, nie pozwalają na

podzielenie tezy z pkt I kasacji, iż Sąd Okręgowy w Rybniku, naruszył i to rażąco wskazane w tym punkcie kasacji przepisy k.k. oraz przepis k.p. Sąd Okręgowy Rybniku należycie wykazał dlaczego w ustalonym stanie faktycznym nie można przypisać oskarżonej B. P. przestępstwa. Sąd Najwyższy, akceptując argumentację zaprezentowaną w tym zakresie w pisemnym uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku z dnia 27 października 2023 r., sygn. akt VI Ka 342/22, nie widzi potrzeby jej przytaczania w uzasadnieniu niniejszego postanowienia.

Kierując się przedstawionymi wyżej motywami Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w postanowieniu.

[PGW]

[ms]